

PAPKIN

Korsanlardan Kaçış

İdil Ünlü

Özgür
Romanlar



GENÇ
T
YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

PAPKİN'İN YENİ OKULU / 7

MELODİ HANIM'IN ZİYARETİ / 15

PAPKİN'İN PLANI / 25

MACERA BAŞLIYOR / 37

KORSANLAR PAPKİN'İ FARK EDİYOR / 55

YOLCU GEMİSİ YAKLAŞIYOR / 78

BİR GECE YARISI... / 94

SENATÖR'ÜN MALİKÂNESİ / 99

PAPKİN BÜYÜKBABASIYLA TANIŞIYOR / 111

KARANLIK TABLODAKİ SIR / 132

SEVGİ DOLU BÜYÜK BİR AİLE / 154

1. BÖLÜM

PAPKİN'İN YENİ OKULU

Papkin, dalgın dalgın dışarıya bakarken pencereden içeri süzülen yasemin kokusunu özlemle içine çekti. Bu koku ona her zaman annesini hatırlatırdı. Annesinin en sevdiği koku yasemindi. Az bir maaşla çalışmasına rağmen annesi her hafta mutlaka bir dal yasemin alır, onu küçük bir su bardağının içine koyar ve Papkin'in yatağının başucuna bırakırdı. Çok sevdiği oğlunun odasının güzel kokmasını isterdi. Bu sayede onun güzel rüyalar göreceğini düşünür, uyurken bile onu mutlu etmeye çalışırdı. Bu nedenle solan yasemin her hafta yenilenirdi.

Papkin, görkemli taş binanın ikinci katında, büyük pencerenin kenarında oturmuş annesini düşünürken, gözüne birden çiçeklerin arasında uyuşuk

uyuşuk yürüyen “Safir” ilişti. Safir, upuzun simsiyah tüyleri, laciverte dönük koyu mavi gözleriyle çok güzel bir kediydi. Okul müdürü Letafet Hanım’ın kedisiydi. İçi yumuşak yastıklarla dolu konforlu bir sepette yatar, keyfi olunca sepetinden çıkar, gezinmeye başlardı. Şimdi de her zamanki gibi salınarak avlunun tam ortasında duran yüksek saat kulesinin önüne gelmişti. Papkin’in gözleri kulenin tepesindeki saate kaydı. Saat 15.00’e gelmek üzereydi. Birkaç dakika sonra tüm okulu gürültülü ve tiz bir zil sesi dolduracak ve sınıflar boşalmaya başlayacaktı.



Burası Papkin'in yeni okuluydu. 16. yüzyıldan kalma büyük taş bir binaydı. Ülkenin en iyi eğitim veren okuluydu. Bay Jerfi ve Bayan Jengar, Papkin'i evlat edindikten sonra onu Paşa'yla birlikte bu okula yazdırmışlar, böylece ona hediyelerin en güzelini vermişlerdi. Çünkü Papkin annesiyle babası öldükten ve yetimhaneye gönderildikten sonra kendi mahallesindeki küçük okulunu bırakmak zorunda kalmıştı.

Papkin için daha da önemlisi Paşa ile beraber okuyor olmasıydı. Sınıfın en önündeki sırada birlikte oturuyorlardı. Okula beraber gidiyorlar, evde beraber ders çalışıyorlardı. Birbirlerine her konuda yardımcı oluyorlardı. Paşa, Papkin için gerçek bir kardeşti. Onu öylesine çok seviyordu ki onun için her türlü fedakârlığı yapardı. Çok şükür ki Paşa'nın hastalığından da eser kalmamıştı. O hasta, hâlsiz çocuk gitmiş yerine sağlıklı, yerinde duramayan bir çocuk gelmişti. Papkin tüm bunları düşünürken birden, birinin kendisini sarstığını hissetti. Paşa, Papkin'i kolundan tutmuş sarsıyor, bir yandan da kıpkırmızı olmuş bir yüzle, "Papkin, Mösyö Jiyan sana sesleniyor, kendine gel!" diye heyecanla fısıldıyordu.

Papkin hemen toparlandı. Ceketinin önünü ilikleyerek saygıyla ayağa kalktı.

“Özür dilerim efendim, bir an için dalmışım.” dedi mahcup bir ifadeyle.

Dersleri hep dikkatle dinlediği için öğretmenleri tarafından çok sevilir ve takdir edilirdi. Bu yüzden Mösyö Jiyan’ı şaşırtmıştı.

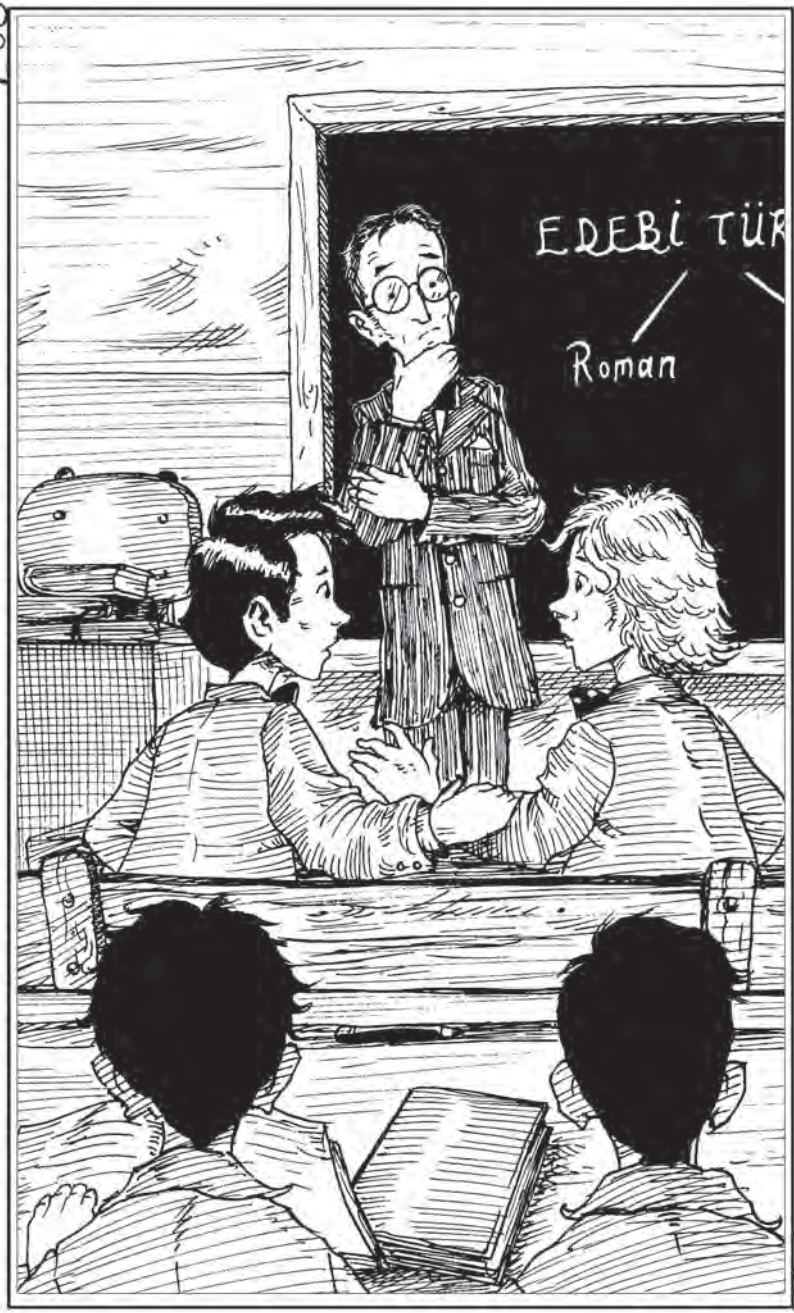
“Roman hakkında arkadaşlarınıza biraz bilgi verebilir misiniz diyordum, Bay Papkin.” diyerek Mösyö Jiyan sorusunu tekrar etti.

Papkin, “Tabii efendim.” dedi ve bir çırpıda roman türünü öz ve anlaşılır bir şekilde açıkladı. Şık giyimli adam, Papkin’e hayranlıkla bakıp, “Bravo, bravo!” diye mırıldandı. “Sizi tebrik ederim.”

Sonra kara tahtaya döndü ve eline büyük bir tebeşir alarak yeni cümleler yazmaya başladı.

Çok geçmeden dersin bittiğini belirten zil çaldı. Paşa da zil sesiyle birlikte yerinden fırladı. Sıradaki kitapları alelacele çantasına sokuşturmaya başlayarak, “Çabuk Papkinciğim, eve geç kalmayalım. Biliyorsun bugün Beki ile Şarbay gelecekler. Onları bekletirsek ayıp olur!” dedi.

Paşa acele acele hazırlanırken, Papkin de kendilerini izleyen Mösyö Jiyan’a açıklama yapma ihtiyacı hissetti. Kibar bir şekilde, “Eve arkadaşlarımız gelecek de bu nedenle gecikmemeye çalışıyoruz.” dedi. Bunun üzerine Mösyö Jiyan gülümseyerek, “Tabii tabii çocuklar, misafir bekletilmez. Ne kadar



EDEBİ TÜRK
Roman



acele ederseniz o kadar iyi olur!” diye onu onayladı. Paşa ve Papkin, Mösyo Jıyan’a “İyi tatiller” diyerek koşmaya başladılar.

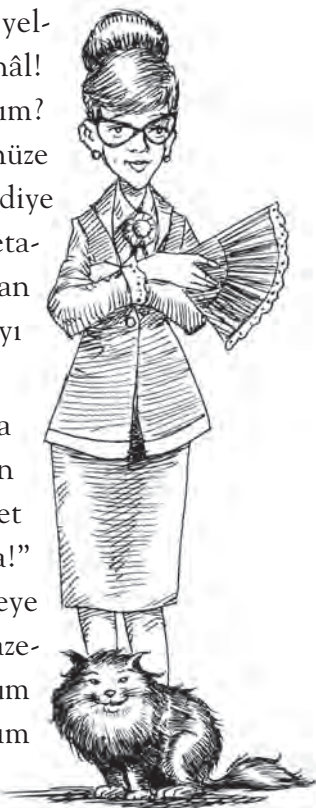
Okuldaki diğer öğrenciler genellikle ciddi, ağırbaşlı, sakın görümlü çocuklardı. Teneffüs zili çaldığında sınıflardan düzenli bir şekilde çıkar ve sakın adımlarla bahçeye inerlerdi. Onların arasında yaka paça dağınık bir hâlde koşar adım sınıfı terk eden bir tek Papkin ve Paşa’ydı. Ama öğrenciler onların bu hâllerine alışkındı. Bu nedenle onları gören herkes kenara çekilerek yol açıyor ve etraftan, “Güle güle Papkin, güle güle Paşa! Pazartesi görüşürüz!” sesleri yükseliyordu. Papkin ve Paşa kısa sürede tüm öğrencilerin kalbini kazanmıştı.



İki kardeş okulun yemyeşil bahçesinde birbirleriyle şakalaşarak yarışırken, aniden durmak zorunda kaldılar. Okul müdürü Letafet Hanım yanına kedisi Safir'i almış, cuma teftişini yapmak üzere bahçeye çıkmıştı. Aslında Letafet Hanım teftişi bahane ederek çok sevdiği öğrencilerini hafta sonu için uğurluyordu.

Letafet Hanım Paşa ile Papkin'i üstleri başları dağılmış koşarken görünce, yelpazesini sallayarak, "Ne bu hâl! Size hiç yakışıyor mu evlatlarım? Yapmayın böyle lütfen! Üstünüze başınıza çeki düzen verin!" diye söylenmeye başladı. Safir de Letafet Hanım'ın bir adım arkasından dik bakışlarla Papkin ile Paşa'yı süzüyordu.

İki kardeş müdire hanıma bu şekilde yakalandıkları için utandılar. "Özür dileriz Letafet Hanım, biraz acelemiz var da!" diyerek kıyafetlerini düzeltmeye başladılar. Letafet Hanım yelpazesini kapattı ve "Durun çocuğum telaşlanmayın; ben size yardım ederim." diyerek çocukların



ceketlerini iliklemeğe, saçlarını düzeltmeye başladı. Birkaç dakika sonra iki kardeş üstleri başları düzelmiş bir hâlde Letafet Hanım'ın karşısında duruyorlardı. Letafet Hanım son bir kez Paşa'nın ceketini düzelterek, memnun bir edayla "İşte oldu!" dedi. Sonra Papkin ve Paşa'nın geçmesi için kenara çekildi. İki kardeş başlarıyla selam verip sakin bir şekilde Letafet Hanım'ın yanından ayrıldılar.

2. BÖLÜM

MELODİ HANIM'IN ZİYARETİ

Okul, şatoya on beş dakika mesafedeydi. Vissam Efendi her zamanki gibi atlı arabayla çocukları okulun kapısından almış, şatoya getirmişti. Arabayı gören kapıdaki görevliler, demir kapıyı ardına kadar açtılar. Papkin camdan görevlilere el salladı. Şatoda çalışan herkes Papkin'i çok seviyordu. Araba kapıdan geçip şatonun önüne gelinece Papkin ve Paşa arabadan indiler; koşar adım eve girdiler.

Paşa, "Anne, geldiler mi? Neredesiniz? Beki ile Şarbay burada mı?" diye bağırarak arka bahçeye açılan salona doğru koştu. Bir yandan da okul çantasını portmantonun önüne bırakıp koluna takılan ceketini çıkarmaya çalışıyordu. Papkin de Paşa'nın

hemen arkasındaydı. Bayan Jengar oğullarının eve geldiğini duymuş, onları karşılamaya gelmişti.

“Canlarım benim, bir tanelerim. Hoş geldiniz. Durun, acele etmeyin. Önce elinizi yüzünüzü yıkayın; üstünüze temiz bir şeyler giyin bakalım. Bu şekilde sofraya oturmak yok!” diyerek onları uyardı ve ekledi: “Beki ve Şarbay sizi bekliyorlar. Merak etmeyin!”

Paşa ile Papkin sevinçle el çırpıldılar. “Yaşasın! Hemen geliyoruz.” diye koşarak şatonun üst katındaki odalarına gittiler. İki küçük çocuk, yan yana odalarda kalıyordu. Ellerini yüzlerini yıkayıp üstlerini değiştirdikten sonra birkaç dakika içinde aşağıya indiler.

Beki ve Şarbay en şık kıyafetlerini giymiş bahçedeki büyük çardağın altında Bay Jerfi ile birlikte oturuyorlardı. Papkin’in yetimhanedeki en iyi arkadaşı olan Beki’yi, Bayan Jengar’ın tanıdığı iyi bir aile evlat edinmişti. Beki de Papkin gibi iyi bir okula gidiyor ve rahat bir hayat yaşıyordu. Şarbay ise Bay Jerfi’nin yardımlarıyla yaşadığı mahallede büyük bir boyacı dükkânı açmıştı. Dükkânın bir bölümünde çeşitli kitaplar da satıyordu. İşleri oldukça iyiydi ve büyükbabası ile birlikte çok mutlu yaşıyordu.

Papkin, Beki ve Şarbay ile arkadaşlığını hiç kopardı. Bu iki çocuk hemen her hafta sonu

şatoya öğlen yemeğine geliyor, bir gece misafir odasında ağırlanıyor ve hafta başı evlerine dönüyorlardı. Dört çocuk hafta sonu evde dilediklerince eğleniyorlar, istedikleri zaman da Visam Efendi ile birlikte at arabasına atlayıp dışarıda geziyorlardı.

Papkin sevinç içinde arkadaşlarına doğru ilerlerken birden durakladı. Şarbay'la Beki'nin yanında, otuz yaşlarında uzunca boylu, biraz toplu, daha önce hiç görmediği bir kadın oturuyordu. Başına üzeri kâğıt çiçeklerle süslenmiş tuhaf bir şapka takmış yere kadar uzanan sarı üzerine siyah puantiyeli bir elbise giymişti. Ayaklarındaki eskimiş siyah potinleri saklamak istercesine eteklerini sürekli aşağıya doğru çekiştiriyordu.

Bayan Jengar Papkin'in durakladığını görünce "Papkincim gelebilirsin. Seni tanıştırmak istediğim biri var. Buraya seni ziyarete gelmiş." dedi.

Kadın, Papkin'in adını duyunca dikkat kesildi. Sahte bir gülümsemeyle, "Aman aman, kimler gelmiş; biz de tam senden bahsediyorduk. Gel bakalım küçük bey, tanışalım." diyerek elindeki çay fincanını sehpaye bıraktı ve ayağa kalktı. Eldivenli elini Papkin'e doğru uzattı. Papkin bu küçük yaşına rağmen çok şey yaşadığı için insanları iyi tanıyordu. Bu nedenle kadındaki samimiyetsizliği hemen fark etmişti. Ama annesi Papkin'e, kendisine iyi

davranıldığında herkesin iyi biri olabileceğini söylemişti. Ara ara Papkin'i karşısına alır, "Dünyanın en kötü insanı bile, eğer isterse iyi birine dönüşebilir. Bu nedenle insanlara her zaman merhametli davran ve iyi biri olmaları için fırsat tanı." diyerek tatlı sesiyle ona tavsiyelerde bulunurdu. Ne zaman birinin kötü niyetli olduğunu hissetse bu sözler Papkin'in aklına gelir, kalbi yumuşardı.

Bayan Jengar, "İşte bizim küçük tatlı Papkin'imiz. Bu da Bayan Melodi." diyerek misafirini tanıştırdı. Papkin kendisine yapmacık bir şekilde gülümseyen kadına içten bir karşılık verdi:

"Tanıştığımıza memnun oldum Melodi Hanım. Buyurun, rahatsız olmayın."

"Ah, pek de centilmenmiş!"

Paşa, Papkin'in arkasından merakla kadını seyrediyordu. Papkin dönerek arkasındaki Paşa'yı öne çekti ve "Bu da kardeşim Paşa." dedi.

Kadın, Paşa'ya da sahte bir şekilde gülümsedikten sonra fincanını tekrar eline aldı.

Bayan Jengar her zamanki akli başında tavrı ve yumuşak ses tonuyla konuşmaya başladı: "Papkinçiğim, Melodi Hanım'ın dediği gibi biz de tam senden bahsediyorduk. Kendisi annenin eski bir tanıdığıymış. Genç kızken ikisi çok iyi arkadaşmış.

Ama annen, babanla evlendikten sonra çok görüşmemişler. Melodi Hanım, senin çocukluğunu biliyormuş. Sen çocukken annen seni alıp Melodi Hanım'ın evine ziyarete gidermiş.”

Papkin bu anlatılanlar karşısında biraz şaşırmişti. Annesinin bütün arkadaşlarını tanırdı ama Melodi Hanım'ın adının geçtiğini bile hatırlamıyordu! Pırıl pırıl parlayan masmavi gözlerini yavaşça kadına çevirerek, “Beni nasıl buldunuz?” diye sordu.

Kadın, “Geçenlerde sizin oturduğunuz mahalleden geçiyordum. Oradaki eski komşuların senin burada zengin bir ailenin yanına taşındığını söylediler. Ben de sora sora sonunda seni bulabildim.” diye cevap verdi.

“İyi ettiniz, ama biraz kafam karıştı. Acaba beni görmek için neden bu kadar zahmete girdiniz?”

Kadın, “Niye olacak canım, sen benim oğlum sayılırsın; senin ailen de benim ailem sayılır. Senin iyi ve sağlıklı olduğundan emin olmak istedim.” dedi sesini iyice tizleştirerek.

Papkin tüm bu konuşmalar sırasında dikkatli bir şekilde kadını izliyordu. Annesi bu kadınla sonradan görüşmediğine göre, belli ki onunla arkadaşlık yapmak istememişti. Çünkü annesi tüm dostlarına karşı çok vefalıydı. Çok az tanıdığı kişilere bile yıllar sonra